

A woman with long, wavy blonde hair, wearing a purple dress and a bracelet, is shown from the waist up. She is smiling and looking to the right, with her right hand raised in a graceful gesture. The background is plain white.

LISA KLEYPAS

WINTERBORNE
VÁLASZTOTTJA

RAVENEL CSALÁD 4/2.

1. fejezet

– Mr. Winterborne, egy hölgy keresi.

Rhys mogorván pillantott fel az íróasztalán tornyosuló levélkupacról.

Magánirodája ajtajában személyi titkárnője, Mrs. Fernsby állt, és kerek szemüveglencséje mögül éles tekintettel meredt rá. Takaros asszony volt, középkorú, enyhén molett.

– Pontosan tudja, hogy ilyenkor sosem fogadok látogatót. – A férfi reggeli szertartásának része volt, hogy a nap első félóráját háborítatlan csendben, a postája elolvasásával tölti.

– Igen, uram, de a látogatója igazi hölgy, és...

– Az sem izgatna, ha maga az istenverte királynő lenne! – csattant fel a férfi. – Küldje el!

Mrs. Fernsby erősen összepréselte ajkát, amely ettől rögtön rosszalló kötőjelre emlékeztetett. Fürgén sarkon fordult és távozott, cipője sarka olyan szaporán kopogott a padlón, akár a puskaropogás.

Rhys újra az előtte heverő levélre fordította figyelmét. Ritkán engedte meg magának azt a fényűzést, hogy elveszítse az önuralmát, de az elmúlt hét során morcos rosszkedv

uralkodott el rajta, amely ólomsúllyal nehezedett minden gondolatára, minden szívdobbanására, és arra sarkallta, hogy mindenkibe belemarjon a környezetében.

S mindezt egy olyan nő miatt, akiről igazán tudhatta volna, hogy semmiképpen sem szabadna magának akarnia.

Lady Helen Ravenel... művelt, ártatlan, félénk, arisztokrata hölgy. Csupa olyan vonás, ami őt egyáltalán nem jellemezte.

Az eljegyzésük mindössze két héten át tartott, aztán Rhysnek sikerült mindent elrontania. Utolsó találkozásukkor türelmetlenül és erőszakosan viselkedett Helennel, s ez oda vezetett, hogy végül megcsókolta, ahogy már régen szeretne volna. A lány megdermedt a karjában és elutasította. A megvetése nyilvánvalóbb nem is lehetett volna. Az egésznek az lett a vége, hogy Helen elsírta magát, a férfi pedig dühbe gurult.

Másnap eljött hozzá Kathleen, Lady Trenear, aki korábban Helen elhunyt bátyjának a felesége volt, és tudatta vele: a lány olyan zaklatott lelkiállapotba került, hogy emiatt migrén tört rá, és ágyba kényszerítette.

– Soha többé nem kívánja önt viszontlátni – jelentette ki keresetlen szavakkal a nő.

Rhys nem hibáztathatta Helent az eljegyzés felbontásáért. Egyértelműen nem illettek egymáshoz. Nyilván az Úr akarata ellen lett volna, hogy feleségül vegye egy angol főrendi család sarját. Jelentős vagyona ellenére Rhys nem rendelkezett sem egy úriember műveltségével, sem pedig a jó modorával. De külsőre sem emlékeztetett előkelő férfira: a bőre kreol volt, a haja fekete, teste izmos, akár valami kétkezi munkásé.

Mire harmincéves lett, apja High Street-i apró boltján túllépve felépítette a világ legnagyobb üzletét, a Winterborne-áruházat, de voltak a birtokában gyárak, raktárak, művelhető földek, istállók, mosodák és lakóépületek is. Ott ült több szállítmányozással foglalkozó vállalkozás és vasúti társaság igazgatótanácsában. Mit sem számított azonban, mi mindent ért el, pontosan tudta, sosem lesz képes meghaladni azokat a korlátokat, amelyek azért magasodtak előtte, mert egy walesi szatócs fiának született.

Töprengésében kopogtatás zavarta meg. Nem hitt a szemének, amikor az ajtón újra Mrs. Fernsby lépett be.

– Mit akar már megint? – reccsent rá.

Titkárnöje megigazította a pápaszemét, majd eltökélt hangon válaszolt: – Hacsak nem áll szándékában erővel eltávolítani, a hölgy egész addig itt kíván maradni, míg ön nem hajlandó beszélni vele.

Rhys ingerültségét értetlenség váltotta fel. Az általa ismert nők, legyenek bár tiszteletre méltók vagy sem, de egyikük sem merészelt volna ilyen vakmerően viselkedni. – Mi a neve?

– Nem hajlandó elárulni.

A férfi hitetlenkedve csóválta a fejét. Hogyan sikerülhetett látogatójának egyáltalán idáig eljutnia? Hiszen egész kis hadseregbe való alkalmazottat tartott pontosan azért, hogy senki se zavarhassa. Hirtelen abszurd gondolat villant át az agyán, amit bár azonnal elvetett, a szíve mégis feldobogott tőle.

Ezért aztán megtudakolta: – Hogy néz ki?

– Gyászruhát visel, az arcát fátyol takarja. Nagyon karcsú, a hangja halk. – Mrs. Fernsby egy másodpercnyi szü-

netet tartott, majd fanyarul hozzátette: – De ahogy beszél, az tagadhatatlanul előkelő.

Amikor Rhys ráésmélt, ki is lehet a látogatója, olyan vad sóvárgás tört rá, hogy a mellkasa is elszorult tőle. – *Yr Dduw* – mormolta. Egyáltalán nem tűnt valószínűnek, hogy Helen eljöjjön hozzá, valahogy mégis biztos volt benne... mintha a csontjaiban érezte volna, hogy csakis így lehet. Egyetlen szó nélkül felpattant, és hatalmas léptekkel elvágtatott a titkárnő mellett.

– De Mr. Winterborne! – kiáltott fel Mrs. Fernsby, és már indult is utána. – Hiszen ingujjban van! A kabátja...

Rhys azonban minderre ügyet sem vetve már sarokirodája ajtajánál járt, és kilépett a hatalmas, bőrrel bevont ülőbútorokkal berendezett előszobába.

A látogató láttán megtorpant és levegő után kapott.

A gyászfátyol eltakarta ugyan Helen arcát, a férfi azonban egyenes tartásáról és hajlékony, vékony természetéről azonnal ráismert.

Valósággal kényszerítenie kellett magát, hogy közelebb lépjen a lányhoz. Amikor megállt előtte, annyira fojtogatta a harag, hogy egyetlen szót sem lett volna képes kinyögni, ugyanakkor önkéntelen mohósággal szívta be finom illatát. Helen jelenléte azonnal felajzotta, a testét forróság árasztotta el, a szíve sebesen, vadul kalapált.

Az előszobából nyíló irodák egyikében az írógépek kopogása váratlanul elhallgatott.

Örületség volt Helentől, hogy kíséret nélkül jött el hozzá. Hiszen ezzel romba döntheti a jó hírét. Azonnal ki kell tessékelni az előszobából és hazaküldeni, mielőtt fény derülhetne arra, kicsoda is ő.

Előtte azonban meg kell tudnia, mit akar a lány. Helen ártatlan volt és tapasztalatlan, de nem bolond. Nem vállalt volna ekkora kockázatot, ha nincs rá alapos oka.

Rhys Mrs. Fernsby felé pillantott. – A látogatóm hamarosan távozik. Addig azonban gondoskodjon arról, hogy senki se zavarjon bennünket.

– Igen, uram.

A férfi tekintete megállapodott a lányon.

– Jöjjön – szakadt ki belőle nyersen, és az irodája felé kezdte kísérni.

Helen némán lépkedett mellette, csak szoknyája rétegei susogtak, amikor a folyosó falához értek. Divatjamúlt és enyhén kopottas ruhája arról árulkodott, hogy a nemesi családra rossz idők járnak. Talán ezért volt itt? Annyira szörnyen szüksége lenne a pénzre a Ravenel famíliának, hogy Helen kénytelen meggondolni magát, és hajlandó lenne akár annyira is lealacsonyodni, hogy feleségül menjen hozzá?

Az istenit, az aztán tényleg *tetszene*, ha a lány rimánkodva kérné, hogy fogadja vissza, reménykedett magában komoran Rhys. Erről természetesen már szó sem lehetne, ám legalább ízelítőt adhatna neki abból a gyötrelemből, amelyben az elmúlt hét során része volt. Bárki elárulhatta volna Helennek azok közül, akik valaha is az útjába merészeltek állni, hogy utólag már nem számíthat semmiféle megbocsátásra vagy kegyelemre.

Beléptek az irodába, amely tágas, csendes helyiség volt, dupla üvegezésű ablakokkal, vastag, süppedős szőnyegekkel. A szoba közepén álló, kétfiókos részen nyugvó diófa íróasztalon kupacokban álltak a levelek és dossziék.

Rhys becsukta maguk mögött az ajtót, majd az asztalhoz lépett, felkapott egy homokórát, és célzatos mozdulattal

megfordította. A homok pontosan tizenöt perc alatt pereg majd le. Fontosnak tartotta jelezni, hogy ez itt az ő világa, amelyben nagyon is számít az idő, és amelyben ő uralkodik.

Szemöldökét gúnyosan felvonva Helen felé fordult.
– Múlt héten tudatták velem, hogy ön...

A hangja azonban elhalt, amikor a lány felhajtotta fekete fátylát, és azzal a türelmes, gyengéden komoly pillantással nézett rá, amely az első perctől megdöbbenő hatással volt rá. Helen szeme ezüstöskék volt, akár a felhők éjszaka, amikor átsüt rajtuk a holdfény. Világosnál is világosabb szőke, egyenes, finom szálú haját kontyba fogta össze, de egy fénylő fürt kiszabadult a fekete borostyánkő fésű fogai közül, és meg-meglibbent a bal füle előtt.

Az isten verje meg... *az isten verje meg*, hogy ilyen gyönyörű!

– Bocsásson meg, kérem – szólalt meg a lány le nem véve a tekintetét Rhysről. – De ez az első alkalom, hogy el tudtam jönni.

– Nem lenne szabad itt lennie.

– Meg kell önnel beszélnem bizonyos dolgokat. – Helen félénken az egyik közeli karosszék felé pillantott. – Ha megengedné...

– Persze, üljön csak le. – Ám a férfi egyetlen mozdulatot sem tett, hogy odahúzza neki a széket. Minthogy a lány úgysem fogja soha úriembernek tekinteni, ott csapjon belé a ménkű, ha elkezd úgy viselkedni, mintha az lenne. Az íróasztalnak támaszkodott, félig-meddig le is ült rá, és összefon-ta a mellkasán a karját. – Nincs túl sok ideje – jegyezte meg fagyosan, és fejével kurtán a homokóra felé intett. – Használja ki.

Helen helyet foglalt, elrendezte a szoknyáját, majd kesztyűje ujjvégeit meg-megrántva ügyesen lehúzta a fekete holmit.

Rhys szája kiszáradt, amikor megpillantotta a finom vonalú kezét. A lány korábban zongorázott neki Eversby Prioryban, a családja birtokán. Akkor is megragadta a fürgé ujjak látványa, ahogy apró, fehér madárkaként suhantak a billentyűk felett, le-lecsapva rájuk. Helen valami oknál fogva még mindig viselte a tőle kapott eljegyzési gyűrűt. A hibátlan, rózsza csiszolású gyémánt kissé beleakadt a kesztyűbe.

Helen hátradobta fátylát, amelynek anyaga sötét fellegként omlott le hátán, és egyetlen feszült másodpercen át farkasszemet nézett a férfival. Orcáját enyhe pír öntötte el. – Mr. Winterborne, múlt héten nem én kértem arra a sógornőmet, hogy látogassa meg önt. Akkor éppen nem voltam elég jól, de ha tudtam volna arról, hogy mit tervez Kathleen...

– Azt mondta, hogy ön beteg.

– Fájt a fejem, ennyi volt az egész...

– Úgy tűnt, én voltam az oka.

– Kathleen túl nagy feneket kerített a dolognak.

– Azt állította, ön kijelentette, hogy soha többé nem akar viszontlátni.

A lány arcszíne sötétebb rózsaszínre váltott. – Bárcsak ne mondta volna el! – kiáltotta fel, s mintha egyszerre boszszankodott és szégyenkezett volna. – Nem gondoltam komolyan. A fejem majd széthasadt, és még mindig az előző nap történeteket próbáltam felfogni. Amikor ön ellátogatott hozzánk, és... – Elkapta a tekintetét, és lesütötte a szemét.

Az ablakon át beeső fény végigsiklott a haján. Szorosan összefűzte ujjait, mintha valami törekeny holmit tartott volna a tenyere öblében. – Pontosan erről kell beszélnem önnel – folytatta halkán. – Nagyon szeretném, ha valamiféle egyetértésre jutnánk.

Rhys úgy érezte, mintha valami kihűlt volna benne. Túlságosan is sokan próbáltak már tőle pénzt szerezni ahhoz, hogy ne ismerje fel, mi fog következni. Helen is ugyanolyan, mint a többiek, igyekszik előnyhöz jutni. S bár a férfi ezért nem hibáztatta, mégsem lett volna képes végighallgatni, miféle érveléssel próbálja meggyőzni arról, hogy pontosan mennyivel tartozik neki és mire fel. Akkor már inkább azonnal kifizeti, és ezzel le is tudta az ügyet.

Isten tudja csak, miért táplált magában halvány, ostoba reményt arról, hogy a lány talán nem pénzt akar tőle. Hiszen a világ mindig ilyen volt, és ilyen is marad. A férfiak szép nőt akarnak maguknak, a nők pedig előnyös külsejüket vagyoni-
ra váltják. Minthogy ő lealacsonyította Helent azzal, hogy alantas kezével illette, a lány most elvárja tőle a kárpótlást.

Átkerült az íróasztal túloldalára, kihúzott egy fiókot, és elővette a magánszámlájához járó csekk-könyvét. Fogott egy tollat, majd megírt egy tízezer fontról szóló csekket. Gyorsan feljegyzett még magának egy emlékeztetőt a bal oldali margóra, aztán visszament Helenhez, és átnyújtotta neki a papírt.

– Senkinek sem kell tudnia, honnan van a pénz – jelentette ki szenttelen hangon. – Amennyiben nincs bankszámlája, úgy gondoskodom arról, hogy legyen. – Egyetlen bank sem engedélyezte volna, hogy egy nő saját magának nyisson számlát. – Ígérem, diszkréten kezelik majd a dolgot.

A lány zavartan meredt rá, majd lebámult a csekkre. – Miért adna ön... – Felszisszent, amikor kiolvasta az összeget. Riadt pillantása a férfiét kereste. – *De miért?* – tudakolta zaklatottan kapkodva levegő után.

Rhys a homlokát ráncolta, mivel nem értette, miért viselkedik így Helen. – Ön azt mondta, egyetértésre akar jutni velem. Ami nyilván ezt jelenti.

– *Nem*, én úgy értettem... én arra gondoltam, hogy szeretném, ha mi ketten jobban megértenénk egymást. – Ügyetlenül apró cafatokra tépte a csekket. – Nincs szükségem pénzre. És még ha lenne is, sosem kérnék öntől. – A papírdarabkák hópelyhekként szálltak a levegőben.

A férfi döbbenten figyelte, hogyan semmisíti meg azt a kisebb vagyont, amit az imént nyújtott át neki. Amikor ráeszmélt arra, hogy félreértette a lány szándékát, ingerültséggel vegyes zavar öntötte el. Akkor meg mi az ördögöt akarhat tőle? Miért jött ide?

Helen mély levegőt vett, aztán még egyet, s lassan sikerült visszanyernie az önuralmát. Felállt és odalépett Rhyshez. – A családunk birtokán időközben történt valami... váratlanul pénzhez fogunk jutni... Most már kaphatnak hozományt a húgaim és én is.

A férfi csak bámult rá, arca merev volt, akár egy maszk, az agya azonban lázasan igyekezett feldolgozni a hallottakat. Helen ott állt közvetlenül mellette, túlságosan is közel hozzá. Minden lélegzetvétellel beszívta könnyű illatát, amely a vaníliát idézte és orchideákat. Rhys testén forróság futott végig. Hanyatt akarta dönteni a lányt, ott, az íróasztalán...

Nagy erőfeszítéssel sikerült száműznie a buja képet az elméjéből. Még sosem érezte magát annyira vadállatnak,

mint itt, irodája üzleti légkörében, civilizált öltözékben, kifényesített, fűzős félcipőjében. Annyira szerette volna, ha van egy kis távolság kettejük között, hogy hátrálni kezdett, és beleütközött az asztal peremébe. Így arra kényszerült, hogy ráhuppanjon a szélére, Helen pedig továbbra is csak lépkedett felé, míg végül szoknyája finoman megérintette a térdét.

Akár valami walesi tündérmese egy alakja is lehetett volna... egy nimfa, amelynek testét a tó felett lebegő pára alkotja. Volt valami nem e világi a lány porcelánfehér bőrének finomságában, s a sötét szempillák, szemöldök és ezüstszőke fürtök kontrasztjában. És a szeme... az a sötét pillákkal kevert, hűvös, sugárzón áttetsző szempár.

Helen említett valami hirtelen támadt pénzt. Ez meg mit jelenthet? Váratlan örökség? Ajándék? Vagy esetleg valami zsíros befektetés... habár ez elég kevésbé volt valószínű, figyelembe véve, milyen híresen felelőtlenül viselkedett a Ravenel család a pénzügyek terén. Bármiféle összegről legyen is szó, Helen mintha biztosra vette volna, hogy családja pénzügyi gondjai ezzel megszűntek. Ha ez igaz, akkor válogathat a londoni társaság férfijai között.

A lány a jövőjét tette kockára, amikor eljött hozzá. A jó híre volt a tét. Hiszen Rhys akár le is teperhette volna itt, az irodájában, és a kisujját sem nyújtotta volna senki, hogy a segítségére siessen. Egyedül azért volt biztonságban, mert a férfi nem akart volna tönkretenni egy olyan gyönyörű és törekeny teremtést, mint amilyen ez a lány volt.

Így hát Helent a saját érdekében muszáj mielőbb eltávolítania a Winterborne-áruház területéről, mégpedig olyan diszkréten, amennyire csak lehet. Rhys minden akaraterejét

összeszedve elnézett a lány feje felett, és a faborítású fal egy távoli pontjára meredt.

– Kikísérem az épület egyik magánkijáratán át – mormolta. – Akkor úgy térhet haza, hogy erről nem szerez tudomást senki.

– Nem fogadom el, hogy fel kívánja bontani az eljegyzésünket – szólalt meg halkán Helen.

A férfi tekintete lesiklott a lány arcára, a mellkasába újra belehasított az ismerős sóvárgás. Helen tágra nyílt szemmel, türelmesen várta a válaszát.

– Hölgyem, mindketten tisztában vagyunk azzal, hogy én vagyok az utolsó, akihez férjhez kellene mennie. A kezdetektől fogva láttam, hogy viszolyog tőlem.

– Viszolygok?

Rhys úgy vélte, a lány csak színleli a meglepetést, ezért felbőszülve folytatta. – Összerezzen, ha önhöz érek. Vacsora közben nem hajlandó szóba állni velem. Az esetek többségében arra sem képes rászánni magát, hogy egyáltalán rám nézzen. Amikor pedig múlt héten megcsókoltam, elhúzódtott tőlem és könnyekben tört ki.

Arra számított, hogy Helen elszégyelli magát, mivel hazugságon kapta. A lány azonban továbbra is őszinte pillantással nézett fel rá, csak az ajka nyílt el a döbbenettől. – Túlságosan félnék vagyok – felelte egy idő után. – Jobban kell igyekezniem, hogy ezen túltegyem magam. Amikor így viselkedem, annak semmi köze a viszolygáshoz. Az igazat megvallva, az ön társaságában nyugtalanság fog el. Mert... – Ruhája magas nyakától egészen a homlokáig pír öntötte el a bőrét. – Mert ön nagyon vonzó – bökte ki sután. – És tapasztalt... és én nem szeretném, ha ostobának tartana. Ami a múlt hetet ille-

ti... még sosem csókolt meg senki. Fogalmam sem volt, mit tegyek, és... az események hatása alá kerültem.

Rhys kaotikusan kavargó gondolatai közül az egyik az volt, milyen jó is, hogy nekidőlhet az íróasztalnak. Mert különben megroggyant volna a térde. Lehetséges lenne, hogy amit ő lenézésnek hitt, az valójában szégyenlősség volt? Hogy nem megvetést látott, hanem ártatlanságot? Valami beléhasított, mintha a szíve készült volna kettérepedni. Milyen könnyűszerrel sikerült Helennek lefegyvereznie őt. Pár szó, s máris készen állt arra, hogy térdre essen előtte.

Az első csókja volt... amit ő kérés nélkül vett el.

Korábban sosem volt szükség arra, hogy eljuttassa a tapasztalt csábítót. Sosem jelentett számára gondot megszerezni a nőket, akik mintha örömmel fogadták volna, bármit tett is az ágyban. Időnként akadtak előkelő hölgyek is: egy diplomata neje, egy grófné, akinek a férje Európában utazgatott. Mind dicsérték erőnlétéért, kitartásáért, jókora hímveszőjéért, és ennél többet nem is kértek tőle.

Testben és lélekben egyaránt olyan kemény volt, mint az Elidir Fawr lankáin bányászott pala... a llanberisi hegyen, amit az angolok Snowdonnak neveznek... ahol ő is született. Mit sem tudott a finom modorról vagy jólneveltségről. A tenyere még mindig kérges volt, ilyen maradt azóta, hogy éveken át ládákat ácsolt, és áruval rakta meg a kocsikat, amelyek ezeket kiszállították. Jó eséllyel kétszer annyit nyomott, mint Helen, izmos volt, akár egy bika, és ha úgy próbálna meg üzekedni vele, mint a többi nővel, akaratlanul is széttephetné gyenge testét.

Az isten verje meg! Mégis mit képzelt? Sosem lett volna szabad akár csak belegondolnia is abba, hogy elvegye fele-

ségül. Csakhogy túlságosan elvakította a becsvágy – meg Helen kedvessége és érzékeny szépsége –, hogy belegondoljon, miféle következményekkel járhat mindez a lányra nézvést.

Felmérte korlátait, és olyan keserűség árasztotta el, hogy fojtott hangon mindössze ennyit mondott: – Már nem számít. Tényleg nem. Hamarosan megkezdzi az első báli szezonját, és találkozik egy férfival, aki önnek való. Annyi szent, hogy az nem én leszek.

Készült volna felegyenesedni, Helen azonban még közelebb húzódott hozzá, s már ott állt széttárt combja között. Amikor a lány tétován a mellkasához szorította a kezét, Rhys testén átviharzott a vágy. Erőtlenül visszaereszkedett az asztalra, s minden erejét összegyűjtve igyekezett megőrizni egyre jobban szétzilálódó önuralmát. Riasztó, de egyetlen hajszál választotta el attól, hogy lerántsa magával a lányt a padlóra. Hogy felfalja.

– Megtenné, hogy... megcsókolna még egyszer? – kérte Helen.

A férfi tehetetlen dühében lehunyta a szemét. Hát miféle csúf tréfát űz vele a sors? Ideveti elé ezt a törekeny teremtést, hogy így büntesse azért, mert magasabbra akart jutni, mint az osztályrésze lett volna? Így emlékezteti arra, hogy mi nem lehet belőle sosem?

– Nem tudok finom úriember lenni – nyögte ki rekedten. – Még az ön kedvéért sem.

– Nem kell, hogy úriember legyen. Elég, ha finom velem.

Ilyesmit még sosem kért tőle senki. Kétségbeesetten eszmélt arra, hogy ez a vonás őbenne nincs meg. Olyan erővel markolta az asztal peremét, hogy a fa kis híján megrepedt.

– *Cariad...* nincs abban semmi finomság, ahogy kívánom. – Saját magát is meglepte az ajkát elhagyó becézés. Még senkinek sem mondott ilyet.

Érezte, ahogy Helen megérinti az állkapcsát, s ujjja begye nyomán a bőrén hűs tüzek gyúlnak.

Minden izma megfeszült, a teste valósággal acéllá szilárdult.

– Csak próbálja meg – hallotta meg a lány suttogását. – A kedvemért.

Aztán Helen az övéhez szorította lágy ajkát.

2. fejezet

Helen szája félénken végigsiklott Rhysén, így próbálva valami választ kicsalogatni belőle. Csakhogy a férfi nem csókolta meg. A világon semmiféle bátorítást nem nyújtott.

A lány egy másodperc múlva bizonytalanul elhúzódott.

Rhys zihálva kapkodott levegő után, és olyan szúrós tekintettel méregette, mint valami mogorva házőrző kutya.

Helen gyomra összeszorult a kétségbeeséstől, miközben azon töprengett, vajon mitévő legyen.

Oly keveset tudott a férfiakról. Szinte semmit. Apró gyerekkorától fogva húgaival, Pandorával és Cassandrával együtt a világtól elzárva éltek a család vidéki birtokán. Eversby Prioryban a férfi szolgák mindig tiszteletteljesen viselkedtek velük, a bérlők és a helybeliek pedig tisztes távolságot tartottak a gróf három lányától.

Mint hogy a szülei nem sokat törődtek vele, és hasonlóképpen ügyet sem vetett rá bátyja, Theo, aki rövid életének jelentős részét bentlakásos iskolákban vagy Londonban töltötte, Helen figyelme a könyvek és képzelet világa felé fordult. Romeo, Heathcliff, Mr. Darcy, Edward Rochester,

Sir Lancelot és Sydney Carton lettek az udvarlói, no meg egy sor aranyszőke hajú mesebeli herceg.

Már úgy tűnt, sosem udvarol majd neki hús-vér férfi, és meg kell maradjon a képzeletbeli fiatalembereknél. Aztán két hónappal korábban Devon kuzinja, aki megörökölte Theo címét, meghívta barátját, Rhys Winterborne-t, hogy töltsse a karácsonyt náluk... és ekkor minden megváltozott.

Helen akkor pillantotta meg először Mr. Winterborne-t, amikor törött lábbal odaszállították a birtokra. Ugyanis az a megdöbbentő dolog történt, hogy miközben Devon Mr. Winterborne-nal Londonból Hampshire-be utazott, a vonatuk beleütközött egy közúzalékot szállító szerelvénybe. A két férfi a csodával határos módon túlélte a balesetet, de mindketten sérüléseket szenvedtek.

Ennek eredményeképpen Mr. Winterborne rövidre tervezett karácsonyi látogatása jelentősen elnyúlt, s majdnem egy hónapot kellett Eversby Prioryban töltenie, míg eléggé össze nem szedte magát ahhoz, hogy visszatérhessen Londonba. De még sérülten is olyan erőt sugárzott, amit Helen legalább annyira izgatónak tartott, mint amennyire felkavarta. Bár ezzel megsértette a jólneveltség szabályait, a lány részt vett a férfi ápolásában. Sőt voltaképpen ragaszkodott hozzá. Bár színleg egyszerűen az együttérzés vezette, valójában nem ez volt az egyetlen ok. Igazság szerint még soha senki sem keltette fel annyira az érdeklődését, mint ez a hatalmas termetű, fekete hajú idegen, akinek a hanglejtése primitív zenére emlékeztetett.

Ahogy javult az állapota, Mr. Winterborne egyre inkább számot tartott Helen társaságára, s ragaszkodott ahhoz, hogy órákon át felolvasson neki vagy beszélgessen vele. A lány

életében eddig senki sem akadt, aki ilyen érdeklődést tanúsított volna iránta.

Mr. Winterborne feltűnően jóképű volt – talán nem úgy, mint a tündérmesék hercegei, de volt benne valami határtalan férfiaság, amitől Helenben nyugtalanító érzések támadtak, ahányszor csak a közelébe került. A férfi arca mérsz metszésű volt, az orra határozott, ajka telt és éles vonalú. Bőre nem divatosan sápadt, hanem meleg, kreol árnyalatú, haja szénfekete volt. Nem mutatkozott meg rajta semmi az arisztokraták könnyedségéből, nyoma sem volt nála semmiféle bágyadt kellemnek. Elegáns volt és rendkívül intelligens, de korántsem keltett civilizált benyomást. A felszín alatt mintha mindig ott parázslott volna benne valami veszélyes.

Miután elhagyta Hampshire-t, a birtokon csendessé és unalmassá vált az élet, a napok monoton módon teltek-múltak. Helent gyakorta kísértették a férfival kapcsolatos emlékek... a megkapó jellem jelei a kemény felszín alatt... az arcán ritkán feltűnő, ám ragyogó mosoly.

Most azonban legnagyobb megrökönyödésére úgy találta, a férfi mintha egyáltalán nem szeretné folytatni a jegyeséget. A látszólag érzéketlen visszautasítás nyilván komoly csapást mért a büszkeségére, és a lány szerette volna enyhíteni ezt a sebet. Ha visszaforgathatná az idő kerekét addig a napig, amikor Mr. Winterborne megcsókolta a Ravenel House-ban, most már egészen másképpen kezelné a dolgot. Akkor is csak az volt a gond, hogy olyan rettenetesen megriadt tőle. A férfi megcsókolta, megérintette... ő pedig rémült döbbenettel reagált. Mr. Winterborne néhány keresetlen szót intézett hozzá, majd távozott. Nem is látta viszont egészen mostanáig.

Ha korábban flörtölt volna valakivel... ha elcsattant volna egy-két lopott csók valami fiatalemberrel... akkor talán nem lett volna olyan ijesztő ez az egész. Csakhogy neki a világon semmi tapasztalata sem volt. Mr. Winterborne pedig nem holmi ártatlan legényke volt, hanem ereje teljében lévő felnőtt férfi.

Az volt a dologban a különös – a titok, amit senki-vel sem oszthatott meg –, hogy bár a történetek felkavarták, ettől fogva mégis minden éjjel arról álmodott, hogy Mr. Winterborne megcsókolja, hogy a száját újra meg újra erősen az övéhez szorítja. Voltak álmok, amelyekben a férfi elkezdte kigombolni a ruháját, közben még sürgetőbbben és hevesebben csókolva őt, s mintha az egész valami rejtélyes végkifejlet felé tartott volna. A lány zihálva, zaklatottan, s a szégyentől kipirulva riadt fel.

Most, amikor felnézett a férfira, ugyanennek az izgalomnak egy szikrája éledt fel valahol a hasa alsó részében. – Mutassa meg, hogyan kellene megcsókolnom – bökte ki enyhén remegő hangon. – Tanítson meg arra, hogyan szerezhetnék örömet.

Meghökkenve látta, hogy Winterborne szájának egyik szöglete megvető mosolyra húzódik.

– Szóval be akarja biztosítani magát, igaz?

A lány zavartan bámult vissza rá. – Bebiztosítani magam...?

– De mennyire. Meg akar tartani egész addig, míg teljesen biztos nem lehet abban, hogy Trenear valóban jelentős összeghez jutott – fejtette ki a férfi.

Helen nem igazán tudta mire vélni a hangjából kicsendülő gúnyt, de fájt neki. – Miért nem tudja elhinni, hogy nem a pénzért akarok férjhez menni önhöz?

– Hiszen kizárólag azért fogadta el a házassági ajánlatomat, mert nem volt hozománya.

– Ez nem igaz...

Winterborne azonban folytatta, mintha meg sem hallotta volna. – Hölgyem, menjen csak hozzá a saját fajtájához. Egy olyan férfihoz, akinek tetszetős a modora és remek a vérvonal. Ő majd elviszi a vidéki házába, ahol ön foglalkozhat az orchideáival és olvasgathatja a könyveit...

– De nekem *épp az ellenkezőjére* van szükségem! – tört ki Helen. Egyáltalán nem vallott rá, hogy ilyen lobbanékonnyan viselkedjen, de túl kétségbeesett volt ahhoz, hogy ezzel törődjön. A férfi egyértelműen el akarta küldeni. Hogyan is tudná meggyőzni arról, hogy őszintén vágyik rá?

– Egész életemben csak olvastam arról, hogy másoknak milyen az élete – magyarázta tovább a lány. – A világom... oly szűk. Senki sem hiszi el, hogy akkor is boldogan tudnék élni, ha nem lennék elzárva, megvédve mindentől. Mint valami üvegházi virág. Ha hozzámennék valakihez „a saját fajtámból”, ahogy azt ön megfogalmazta, akkor senki sem látna olyannak, amilyen vagyok. Csak olyannak, amilyennek lennem kell.

– És miért képzeli, hogy én másmilyen lennék?

– Mert ön másmilyen.

Winterborne pillantásában érdeklődés csillant, amely a lányt a kés élén megvillanó fényre emlékeztette. Egy feszült másodperc múlva a férfi nyersen csak ennyit mondott: – Túlságosan kevés a tapasztalata a férfiakról. Menjen haza, Helen. Majd megismerkedik valakivel a báli szezon alatt, és akkor térden állva mond hálát az Úrnak, hogy nem hozzám jött feleségül.

A lány érezte, hogy szemét könnyek marják. Hogyan ment tönkre minden ennyire gyorsan? Hogyan veszíthette el ilyen könnyen a férfit? – Kathleennek nem lett volna szabad a nevemben beszélnie önnel – mondta sajnálattal és bánattal a hangjában. – Azt hittem, engem védelmez, de...

– Így is volt, önt védelmezte.

– De én nem akarom, hogy bárki megvédjen öntől! – Helen igyekezett visszanyerni az önuralmát, de mintha homokban próbálta volna megvetni a lábát, képtelen volt szilárd pontra lelni érzelmei folyamatosan kavargó viharában. Szégyenkezve döbbsent rá, hogy kicsordultak a könnyei, és hangosan felzokogott. – *Egyetlen* napot feküdtem migrénnel – suttogta –, és amikor másnap reggel felébredtem, az eljegyzésünk fel volt bontva, *elv-v-vesztettem* önt, és még csak nem is...

– Ne, Helen!

– Azt hittem, valami félreértésről lehet szó. Azt gondoltam, ha közvetlenül önnel beszélek, akkor m-m-mindent tisztázunk, és... – Újra csak a sírás fojtogatta. Teljesen hatalmába kerítették az érzések, ezért csak halványan érzékelte, hogy Rhys ott téblábol mellette... hogy felé nyújtja a kezét, majd gyorsan visszahúzza.

– Ne. Ne sírjon. Helen, az ég szerelmére...

– Én nem akartam ellökni magamtól. Csak nem tudtam, mitévő legyek. Hogyan érhetném el, hogy újra akarjon engem?

Felmerült benne, hogy a férfi gúnyosan fog válaszolni, vagy még inkább szánakozó hangon. A döbbsent suttogásra a legkevésbé sem számított.

– De hát én akarom, *cariad*. Átkozottul nagyon akarom.

Helen a könnyein át pislogva felnézett rá, s bár szégyellte, úgy hüppögött, mint valami gyerek. A következő pillanatban Rhys határozott mozdulattal odarántotta magához.

– Csitt, nyugodjon most már meg. – A hangja mint ha egy oktávval mélyebben szólt volna, a lány úgy érezte, mintha fülét sötét bársony cirógatná. – Csitt, *bychan*, kicsikém, madárkám. Semmi sem éri meg, hogy könnyet ejtsen miatta.

– Ön igen.

Mr. Winterborne mozdulatlaná merevedett. Egy perc múlva egyik kezét a lány állához emelte, s hüvelykujjával letörölte egy lecsorduló könnycsepp nyomát. Inge ujja fel volt tűrve a könyökéig, ahogy az ácsok vagy földeken dolgozók szokták. Karja feltűnően izmos és szőrös volt, a csuklója vaskos. Volt valami meghökkentően megnyugtató abban, ahogy erősen magához ölelte. Fanyar, kellemes illat áradt belőle, a kikeményített ingváson, tiszta férfibőr és borotválkozászappan keveréke.

Helen érezte, ahogy óvatosan felemeli az állát. Enyhén borsmenta illatú lehelete az arcát legyezgette. Amikor rájött, mire készül a férfi, lehunyta a szemét. A gyomra idegesen összerándult, mintha váratlanul eltűnt volna a padló a talpa alól.

Felső ajkán forró érintés suhant át, de olyan könnyed, hogy szinte alig érzékelte. Aztán szája érzékeny szöglete következett, majd alsó ajka, amit a férfi finoman megharapott.

Rhys szabad keze besiklott a leomló fátyol alá, hogy rásimulhasson a lány karcsú tarkójára. Lágyan, futólag újra megcsókolta Helent. Hüvelykujja begyét végighúzta a lány alsó ajkán, mintha bele akarná dörzsölni a csókot az ér-

zékeny bőrbe. Az érzést csak fokozta egy bőrkeményedés az ujján, ami különösen felajzotta Helen idegvégződéseit. Hirtelen megszédült, s alig jutott levegő a tüdejébe.

A férfi ajka visszatért az övéhez, s a lány lábujjhegyre állva próbálta elérni, hogy erősebben, hosszabban csókolja, ahogy korábbi álmaiban. Rhys mintha megértette volna, mit szeretne, s gyengéden rávette arra, hogy nyissa ki a száját. Helen ajka reszketve vált szét a férfi nyelvének sikamlós érintésére, s tehetetlenül szívta magába az ízet... menta és forró és hús... Rhys kiéhezetten csókolta, de nem kapkodta el, s ettől a lány testében különös érzések szabadultak fel. Karjával átfogta a férfi nyakát, belemarkolt sűrű, fekete hajába, a hullámos fürtök ujjai köré kunkorodtak. Igen, erre volt szüksége, Rhys ajkára az ajkán, arra, hogy a férfi úgy ölelje, mintha nem tudná elég közel húzni, mintha nem tudná elég erősen magához szorítani.

Helen sosem hitte volna, hogy egyszer valaki úgy fogja csókolni, mintha be akarná lélegezni... mintha a csókok egy vers szavai lennének... vagy méz, amit a nyelve hegyével gyűjtöget. A férfi két kezébe fogta a fejét, hátrahajtotta, s elnyílt ajkát végighúzta a nyaka oldalán, egyszerre szívva be és ízlelgetve a puha bőrt. Amikor rátalált egy érzékeny pontra, Helen lélegzete is elállt, s a térde megroggyant, alig tartotta meg a súlyát. Rhys csak még erősebben szorította, s szája mohón kereste a lányét, aki már nem gondolkodott és nem akart semmit. Csak a sötétség és a vágy érzéki káosz kavargott benne, miközben Mr. Winterborne oly vak és kiéhezett szenvedéllyel csókolta, hogy Helen szinte úgy érezte, mintha a lelke is belé kíváncozna.

Aztán egyszer csak abbahagyta. Riasztó hirtelenséggel elszakította tőle a száját, és letépte nyakáról a két kezét. Helen torkából tiltakozó hang tört fel, amikor a férfi a kelletténél erélyesebben tolt el magától. Értetlenül meredt Mr. Winterborne-ra, aki az ablakhoz lépett. Bár feltűnően gyorsan sikerült felépülnie a vonatbaleset okozta sérüléseiből, kicsit még mindig húzta a lábát. Hátat fordított a lánynak, és a Hyde Park távoli, zöld oázisa felé bámult. Amikor öklével megtámaszkodott az ablakkereten, Helen észrevette, hogy reszket a keze.

Egy idő után zihálva levegő után kapott. – Ezt nem lett volna szabad megtennem.

– De én akartam! – A lány belepirult a saját merészségébe. – Én... bárcsak ilyen lett volna az első alkalommal is.

A férfi szótlanul, ingerülten rángatta merev inggallérját.

Helennek feltűnt, hogy a homokórában lepergett a homok, ezért odalépett az íróasztal mellé és megfordította. – Őszintébbnek kellett volna lennem önnel. – Figyelte, ahogy a folyamatosan lehulló szemcsék jelzik egyik sóvárgó pillanat elmúlását a másik után. – De nekem nagyon nehezemre esik elmondani, hogy mit gondolok, és mit érzek. És aggasztott valami, amit Kathleen mondott... Hogy ön csak úgy gondol rám, mint... nos mint valami tróféára vagy díjra, amit meg kíván szerezni magának. Félttem attól, hogy esetleg igaza van.

Mr. Winterborne megfordult, keresztbe fonta a karját a mellkasán, és nekitámaszkodott a falnak. – Igaza volt – lepte meg kijelentésével a lányt. A szája egyik sarka fanyar mosolyra húzódott. – Ön szép, akár a holdsugár,

cariad, én viszont nem számítok valami fennkölt gondolkodású embernek. Nagydarab, észak-walesi férfi vagyok, aki szereti a szép dolgokat az életben. De mennyire, hogy előkelő díjnak láttam önt. Ez egyébként is így lett volna, csakhogy én ennél többet akartam öntől.

Helennek örömet okozott a bók, ám a testén végigfutó melegség semmivé foszlott, mire a férfi befejezte a mondanóját. – De miért beszél múlt időben? – kérdezte értetlenül pislogva. – Ön... ön még mindig akar engem, ugye?

– Nem számít, hogy én mit akarok. Trenear most már nem fog beleegyezni a házasságba.

– De hiszen épp ő volt az, aki az egészet javasolta. Biztosra veszem, hogy beleegyeznek, ha egyértelművé teszem, hogy *nagyon is* szeretnék feleségül menni önhöz.

Érthetetlenül hosszú csend következett. – Ezek szerint senki sem árulta el.

Helen kérdően pillantott fel.

Mr. Winterborne zsebre vágta a kezét. – Aznap, amikor Kathleen eljött ide, én csúnyán viselkedtem. Miután tudatta velem, hogy ön látni sem kíván, én... – Elhallgatott, a száját komoran összepréselte.

– Mit csinált? – biztatta Helen a homlokát ráncolva.

– Nem számít. Trenear közbelépett, amikor eljött érte. Kis híján összeverekedtünk.

– Közbelépett? Miért, mit tett?

A férfi ekkor elkapta róla a tekintetét, az állkapcsát összeszorította. – Megsértettem. Azzal, hogy ajánlatot tettem neki.

Helen szeme elkerekedett. – Komolyan gondolta?

– Dehogyan gondoltam komolyan! – érkezett azonnal a nyers válasz. – Egyetlen istenverte ujjal sem nyúltam hozzá. Hiszen *önt* akartam. Nem is érdekel az a házsártos kis teremtes, csak dühös lettem rá, hogy beleavatkozik a dologba.

Helen szemrehányó pillantással nézett rá. – Tartozik neki egy bocsánatkéréssel.

– Ő tartozik nekem! – vágott vissza a férfi. – Egy feleséget vesztettem el miatta.

Bár a lány nagy kísértést érzett arra, hogy rámutasson a következtelenségekre az érvelésében, inkább hallgatott. Olyan családban nőtt fel, amely híres volt vad temperamentumú és végtelenül makacs tagjairól, így hát tisztában volt azzal, mennyire fontos, hogy jól válassza meg az alkalmat, amikor segít valakinek belátni egy tévedését. Jelen pillanatban Mr. Winterborne túlságosan is a szenvedélyei befolyása alatt állt ahhoz, hogy beismerje bármiféle ballépését.

De valóban csúnyán viselkedett... és még ha Kathleen meg is bocsátana neki, arra nem sok az esély, hogy Devon is ilyen megértő lesz.

Devon örülten szerelmes volt Kathleenbe, és ezzel az érzéssel együtt járt az a féltékenység és birtoklásvágy, amely a Ravenel család egész generációit sújtotta. Devon ugyan valamivel józanabb gondolkodású volt, mint a dinasztia utóbbi néhány grófja, ám ez sajnos nem sokat jelentett. Bárki is ijesztette vagy sértette meg Kathleent, az a személy kihívta maga ellen a férfi örök haragját.

Hát ezért változtatta meg oly sietve Devon a véleményét az eljegyzésük ügyében. Helen azonban bosszantónak tar-

totta, hogy erről az egésztől sem a férfi, sem Kathleen nem ejtett egyetlen szót sem. Az ég szerelmére, mégis meddig akarják még gyerekként kezelni?

– Elszökhethetünk... – bökte ki vonakodva, bár nem igazán volt ínyére való a dolog.

Mr. Winterborne összevonta a szemöldökét. – Vagy templomi esküvőm lesz, vagy semmilyen. Ha elszöknénk, senki sem hinné el, hogy önszántából tartott velem. És itt csapjon belém a ménkű, ha hagyom, hogy azt beszéljék, úgy kellett elrabolnom a jegyesemet.

– Nincs más választásunk.

Szavait néma csend követte, ám olyan baljós, hogy Helen érezte, ruhája ujja alatt olyan libabőrös lett a karja, hogy minden apró szőrpihe meredezik rajta.

– De van.

A férfi arckifejezése megváltozott, a tekintete ragadozóéra emlékeztetett. Olyan számítónak tűnt. A lány ösztönösen is megérezte, hogy az emberek félelemmel és tisztelettel tekintenek Mr. Winterborne-ra, amikor így viselkedik, hogy ilyenkor az iparmágnás külseje mintha valódi kalózt takarna.

– Ott van még az a lehetőség, hogy ágyba viszem.